

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΙΔΕΩΝ

Περιπετής: **Στέλιος Ελληνιάδης**
 defimag@otenet.gr
 elliniadis.wordpress.com

Μέρος Β' Φαληρικό Δέλτα: Ζέπελιν, ναύτες

Με το ξεκίνημα της χειμερινής σεζόν, συνέχισα μόνος μου στη ντισκοτέκ, επτά βράδια τη βδομάδα! Είχα πάρει για τα καλά το κολλάει και έπαιζα όλες τις μουσικές που μου άρεσαν χρησιμοποιώντας τη δισκοθήκη που είχε η επιχείρηση, αλλά και δίσκους που κουβαλούσα από το σπίτι μου. Η μουσική ντίσκο δεν είχε ακόμα μορφοποιηθεί και δεν είχε επιβληθεί στις ντισκοτέκ όπως έγινε από το 1973-74 και μετά. Λέγεται ότι για πρώτη φορά το 1973 περιγράφηκε στο περιοδικό Rolling Stone το μουσικό είδος «ντίσκο». Έτσι, μπορούσα να παίζω οτιδήποτε ήταν χορευτικό, από Beatles μέχρι Peppino di Capri κι από ροκ εν ρολ και τουίστ μέχρι ροκ, κάτι που λίγα χρόνια αργότερα θα απουσίαζε από τις ντίσκο. Θυμάμαι πόσο επιβλητικοί ακούγονταν από το ηχητικό σύστημα οι Λεντ Ζέπελιν που μόλις είχαν κυκλοφορήσει. Αλλά και πόσο όμορφα χόρευαν μερικά ζευγάρια το ροκ εν ρολ που πολύ λίγοι το ήξεραν. Αντιθέτως, η μπόσα νόβα, το τσάρλεστον, το τσα-τσα και το σέικ έλιωναν το παρκέ της πίστας. Όπως, βέβαια, και το «μπλουζ» όπως πολλοί αποκαλούσαν τα σλόου, τα αργά κομμάτια που διαδέχονταν τα πολύ ρυθμικά, όχι τόσο για ποικιλία και ανάπαυλα όσο για να εκδηλωθούν τα φλερτ και οι έρωτες που πλανιούνταν στην ατμόσφαιρα. Μάλιστα, τα κλασικά σλόου κομμάτια, όπως το *The house of the rising sun* με τους Animals ή το *When a man loves a woman* με τον Percy Sledge, γέμιζαν τόσο ασφυκτικά την πίστα που δύσκολα έκαναν τις περιστροφές τους τα ζευγάρια που χόρευαν. Μεγάλο σούσουρο προκαλούσε από τις πρώτες στροφές το *Je t'aime... mois non plus* του Serge Gainsbourg με την Jane Birkin που ήταν απαγορευμένο σε πολλές χώρες για τον ερωτισμό του. Θυμάμαι την κυρία Χατζίδου που, κάθε βράδυ που το έπαιζα, ανήσυχη κοιτούσε την είσοδο με το φόβο ότι ανά πάσα στιγμή θα έμπαινε το «Τμήμα ηθών» να μας συλλάβει, χούντα γαρ το 1969. Υπήρχαν, όμως, και μερικά πολύ ρυθμικά κομμάτια που ξεσήκωναν και τους πιο βαρύθυμους και δυσκίνητους, όπως το *Venus* των Shocking Blue και το *Get Ready* των Rare Earth. Έπαιζα και πολλά ακυκλοφόρητα στην Ελλάδα, που προμηθευόμουν από τους φίλους μου στις εταιρίες δίσκων. Για το αμερικάνικο ρεπερτόριο, ο Λευτέρης Χατζίδης, γιος των επιχειρηματιών που σπούδαζε στην Αμερική, έστελνε φουρνιές δίσκων σαρανταπέντε στροφών που ήταν επιτυχίες στις ΗΠΑ. Έπαιζα και σπάνια κομμάτια, π.χ. του Paul Butterfield και του Frank Zappa, από την προσωπική μου συλλογή βινυλίων, για τον εαυτό μου και για μερικούς

ψαγμένους θαμώνες που κουνούσαν επιδοκιμαστικά το κεφάλι όταν τα άκουγαν, προσθέτοντας ένα ακόμα πλεονέκτημα συγκριτικά με τις άλλες ντισκοτέκ που ξεπηδούσαν στην Αθήνα. Το Γούντστοκ, το καλοκαίρι του 1969, επηρέασε αισθητά το ρεπερτόριο μου στη ντισκοτέκ. Έπαιζα ό,τι μπορούσε να χορευτεί από τα τραγούδια που παρουσίασαν οι Janis Joplin, Jimi Hendrix, Joe Cocker, Who, Jefferson Airplane, Sly and the Family Stone, Country Joe and the Fish, Creedence Clearwater Revival και λοιποί. Κι έτσι, μέσα από τη ντισκοτέκ, διαδιδόταν και το ροκ. Αυτά τα τραγούδια και οι μουσικές, που ακούγονταν δυνατά από τα μεγάλα ηχεία, και με τη συνδρομή των φωτορυθμικών, ξεσήκωναν τους νέους. Κανένας δεν είχε σπίτι του στερεοφωνικό συγκρότημα με ισχυρούς ενισχυτές και ηχεία. Όλοι άκουγαν μουσική από ραδιόφωνα και ηλεκτρόφωνα χωρίς μεγάλη πιστότητα ούτε μεγάλη ένταση. Η μουσική στη ντισκοτέκ ακουγόταν αλλιώς. Βέβαια, οι επιχειρηματίες πάντα ζητούσαν να χαμηλώσω τον ήχο, αλλά αυτό γινόταν μόνο προσωρινά γιατί η νεολαία ζητούσε την ένταση. Οι θαμώνες έπιναν λίγο, ελάχιστες κοπέλες κάπνιζαν, αλλά όλοι ιδρώναν, έσταζαν μάλλον, από τους χορούς.

Ο στόλος

Εκείνα τα χρόνια, στην προβλήτα του φαληρικού όρμου, σε ένα μικρότερο κτίσμα που βρισκόταν κοντά στο δικό μας κτήριο, οι Αμερικάνοι είχαν εγκαταστήσει το γραφείο κίνησης του 6ου Στόλου που ελλιμενιζόταν για βδομάδες στο Σαρωνικό. Ήταν ο σταθμός μέσω του οποίου μεγάλες βενζινακάτοι πηγαينوέρχονταν συνεχώς μεταφέροντας επισκέπτες στο αεροπλανοφόρο, αλλά διακινούσαν και τους ναύτες από τα αντιτορπιλικά και τις φρεγάτες, που έβγαιναν με άδεια και επέστρεφαν το βράδυ. Πολλοί την άραζαν στην καφε-

τέρια πίνοντας αλκοόλ και ακούγοντας τη μουσική που έβαζα στα πικάπ, χωρίς να μπορούν να μπουν στη ντισκοτέκ. Η επιχείρηση δεν το επέτρεπε γιατί όταν έπιναν οι ναύτες γίνονταν επικίνδυνοι. Πείραζαν τις κοπέλες, τις τραβούσαν μαζί τους, συμπεριφέρονταν με αυθάδεια και μάλωναν με τους συνοδούς των κοριτσιών και γενικά φέρονταν άγαρμπα και εξουσιαστικά. Πολύ συχνά πλακώνονταν μεταξύ τους με τόση αγριότητα που είχα την αίσθηση ότι ήθελαν να αλληλοσκοτωθούν, ενώ μέχρι πριν από λίγα λεπτά έπιναν παρέα και χασκογελούσαν! Και τότε επενέβαιναν κάτι πελώρια γομάρια της ναυτικής αστυνομίας που προσπαθούσαν να τους χωρίσουν χτυπώντας τους με γκλομπ για να μην πνίξουν ο ένας τον άλλον σε κάτι λιμνούλες με νούφαρα που υπήρχαν στο αίθριο! Σε άθλια κατάσταση, λιώμα από την άφθονη τζάμπα μαυροδάφνη, γύριζαν κι από τη Γιορτή του Κρασιού στο Δαφνί όπου τους πήγαιναν οι ταξιτζήδες που τους ψάρευαν στον παράδρομο της Ποσειδώνος για τα δολάρια που τότε είχαν μεγάλη αξία. Αλλά αυτή η κατάσταση είχε και μια ευχάριστη πλευρά: Αραγμένοι στην καφετέρια, οι μαύροι ναύτες μόλις άκουγαν ένα κομμάτι soul μουσικής, με James Brown, Otis Redding ή Wilson Pickett, σηκώνονταν και χόρευαν όπως αυτοί ήξεραν καλύτερα και τότε, οι δικοί μας έβγαιναν μέσα από τη ντισκοτέκ και χάζευαν τους μαύρους για να αντιγράψουν τις χορευτικές τους φιγούρες, γιατί ο συναγωνισμός στην πίστα για το ποιος χορεύει καλύτερα ήταν διαρκής!

Σε 24ωρη βάση...

Εκείνη την εποχή, 1968-1972, παρ' όλο που ξενυχτούσα κάθε βράδυ, χωρίς να είμαι συνηθισμένος στα ξενύχτια, συνέχιζα και τις άλλες δραστηριότητές μου κατά τη διάρκεια της μέρας. Ακόμα αναρωτιέμαι πού έβρισκα τόσες δυνάμεις! Μπορεί να

μην πήγαινα ανελλιπώς στη Νομική, όπως όλη η φοιτητοπαρέα μου, ειδικά μετά το πρώτο έτος, εκτός κι αν είχαμε συνάντηση για πολιτική συζήτηση στην καφετέρια της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης, στη Μασσαλία (η μόνη καφετέρια στην περιοχή), αλλά δεν έχανα και χρονιά. Και η βασική ημερήσια ασχολία μου είχε να κάνει, εννοείται, με τη μουσική. Είχα και μια σχετική άνεση ως καλά αμειβόμενος εργαζόμενος, πολύ σημαντικό σε μια περίοδο που τα οικονομικά της οικογένειάς μας είχαν καταπέσει λόγω της αναδουλειάς που ανάγκασε τον πατέρα μας να κλείσει το κατάστημά του. Παρουσίαζα και οργάνωνα rock συναυλίες με Socrates, Δημήτρη Πουλικάκο, Πελόμα Μποκιού, Μαρίζα Κωχ, Παύλο Σιδηρόπουλο, Βαγγέλη Γερμανό κ.ά. και κατά τη διάρκεια της τελευταίας σεζόν που δούλευα στη ντισκοτέκ, το 1972, έβγαλα και την δεκαπενθήμερη εφημερίδα «Μουσική Γενιά»! Ήμουν παραγωγικός τύπος...

Στο Φαληρικό Δέλτα, κατέβαιναν διάφοροι φίλοι για να ακούσουν μουσική οι οποίοι κάθονταν σε ένα τραπέζι δίπλα στο booth που ήμουν όρθιος μπροστά στα δύο πικάπ, πάντα με ένα δίσκο στο χέρι, για να μπορώ να πετάγομαι και να συμμετέχω στη συζήτηση όσο έπαιζε ένα τρίλεπτο κομμάτι. Όταν το θέμα ήταν πολύ καυτό, έβαζα τραγούδια από δίσκους 33 στροφών που είχαν μεγαλύτερη διάρκεια. Το ίδιο έκανα όταν ήθελα να χορέψω με κάποια από τις φίλες μου. Π.χ. η Νάνσυ και η Ελένη έρχονταν καθημερινές, το χειμώνα, που δεν γινόταν ο χαμός του Παρασκευοσαββατοκύριακου, και έμεναν μέχρι να αραιώσει η πελατεία για να μπορούμε να χορεύουμε ανενόχλητα –μέχρι και αυτοσχέδιο τανγκό– στην ελεύθερη πίστα. Από τους πιο κολλητούς μου φίλους, που πολλές φορές γύριζαν στα σπίτια τους νυχτιάτικα, με τα πόδια!, από το Φάληρο στο Παγκράτι ή τα Σεπόλια και ακόμα μακρύτερα, όπως ο Αντρέας και ο Πέτρος, υποψήφιοι δι-

Φαληρικό Δέλτα και μαρίνα

Φάληρο και Τζιτζιφιές, παραλία και μουσικές, πριν από την «ανάπλαση» και τα τσιμέντα!